

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2014. szeptember 25. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A különösen nagy kárt okozó csalás bűntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2013. június 21. napján kihirdetett B.426/2010/70. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlott terhére megállapított 1 rb. különösen nagy kárt okozó csalás bűntettét (1978. évi IV. törvény 318.§ (1) bekezdés, (6) bekezdés a) pont) a 2012. évi C. törvény (Btk.) 373.§ (1) bekezdésében meghatározott és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás bűntettének jelöli meg.

A vádlott a kiszabott szabadságvesztésből feltételes szabadságra legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható.

A nyomozás során 186/2008. Bü. szám alatt lefoglalt és az iratok mellékletét képező **1. Kft., 2. Kft., 3. Kft.** könyvelési iratainak lefoglalását megszünteti és az **1. Kft.** vonatkozásában **1. tanúnak** (...), a **2. Kft.** tekintetében **2. tanúnak** (...), míg a **3. Kft.** vonatkozásában **3. tanúnak** (...) kiadni rendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott lakcíme helyesen: ...

I n d o k o l á s :

A Győri Törvényszék 2013. június 21. napján kihirdetett B.426/2010/70. szám alatti ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. különösen nagy kárt okozó csalás bűntettében (Btk. 318. § (1) bekezdés, (6) bekezdés a) pont). Ezért a törvényszék vádlottat 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az ellene

1 rb. Btk. 318. § (1) bekezdésében meghatározott, (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő különösen nagy kárt okozó csalás bűntette miatt emelt vád alól felmentette. Rendelkezett az elsőfokú bíróság a polgári jogi igényről, illetve a felmerült bűnügyi költség viseléséről akként, hogy annak egy része az állam terhén marad.

Az ügyészség az elsőfokú ítéletet annak kihirdetésekor tudomásul vette, míg a vádlott és védője az ítélethirdetést követően elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.127/2013/3-I. számú átiratában rámutatott arra, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást megfelelően folytatta le. Helyesbítést tartott indokoltnak az okozott kár mértéke vonatkozásában, mely pontosan 100.947.500 Ft összegű volt. Ezen túlmenően a becsatolt szándéknyilatkozat alapján kiegészítendőnek tartotta a tényállást azzal is, hogy a befektetők a 2007. április 24. napján kelt nyilatkozatuk alapján akkor finanszírozták volna a projektet, ha a perbeli ingatlan jogerős építési engedéllyel rendelkezett volna. Az elvi építési engedély 2008. július 3. napjáig volt érvényes, a vádlott ezen a napon nyújtott be építési engedély iránti kérelmet, amely elutasításra került.

Kiegészítendőnek tartotta továbbá a tényállást **4. tanú** vonatkozásában akként, hogy ellene is indult végrehajtási eljárás. Rámutatott arra, hogy bizonyos helyen ítéletszerkesztési hiba folytán az indokolás bekerült a tényállásba, ezt korrigálandónak tartotta indítványában. A bűncselekmény elbírálása vonatkozásában az alkalmazandó jogszabály tekintetében az elbíráláskori, jelenleg hatályos jogszabályok alkalmazását indítványozta a feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb voltára figyelemmel.

Az egyéb rendelkezések körében kifejtette, hogy maradtak olyan lefoglalt dolgok, könyvelési anyagok, amelyeket az iratokhoz csatoltak és ezek kiadásáról nem rendelkezett a bíróság, így ennek a pótlását is indítványozta a fellebbviteli főügyészség képviselője.

A védelem által becsatolt fellebbezés részletes indokolása többirányú volt. Egyrészt kifejtette **vádlott** védője azt, hogy a vádlott személyi körülményei tekintetében hiányos a tényállás, mivel elmulasztotta az elsőfokú bíróság feltüntetni, hogy a vádlott felsőfokú végzettséggel rendelkezik. A megtérült kár tekintetében a fellelhető nyomozati iratok között lévő befizetési bizonylatok, illetve a **X.** banki kimutatás alapján 8.885.512,- Ft összegben kérte megállapítani a kár megtérülését a vádlott részéről.

A vádlott védője nem osztotta továbbá az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a vádlott a fizetőképessége tekintetében a bankot tévedésbe ejtette volna. Utalt arra, hogy nem a vádlott vette fel a kérdéses kölcsönt, semmilyen módon nem volt érintett abban, sem kezesként vagy egyéb más formában nem szerepelt a szerződésben. A vádlott ügyvezetése alatt álló **1. Kft.** volt az, aki a kölcsönt felvette. A bank teljes mértékben tisztában volt azzal, hogy milyen tevékenységet folytat a gazdasági

társaság, illetve az adós minősítése során vizsgálta a társaság fizetőképességét. Mindennek ellenére a bank úgy határozott, hogy ad kölcsönt az 1. Kft.-nek. Mind a vádlott által képviselt társaság részéről, mind a bank részéről kockázatos volt a szerződés. Ha nagyobb elővigyázatosságot tanúsított volna a bank a szerződés megkötése során, jelentős kárenyhítésre kerülhetett volna sor a védő álláspontja szerint.

A fellebbezés írásbeli indoklásában a védő rámutatott arra is, hogy a vádlott büntetőjogi felelősségét csak akkor lehetne megállapítani, ha bizonyítható volna, hogy a céltól eltérően használta fel a társaság részére folyósított kölcsönt. Ezzel ugyanis a hitel felvételét követően megtévesztette volna a sértettet.

Nem értett továbbá egyet a védő azzal sem, hogy a végleges építési engedély iránti kérelmet a vádlott késedelmesen nyújtotta volna be. Álláspontja szerint tekintettel arra, hogy több szakhatósági állásfoglalás beszerzésére is szükség volt, ez nehezítette az engedélyek beszerzését. A végleges építési engedéllyel kapcsolatban előadta, hogy nem azért nem kapta meg azt, mert az elvi építési engedély kereteit túllépve átteverte a projektet.

Hangsúlyozta a védő, hogy nem bizonyítható, hogy a vádlott akár a saját, akár az 1. Kft. teljesítőképessége vonatkozásában megtévesztette volna a pénzintézetet, ezen tényállítás akkor sem lenne alátámasztható, ha esetlegesen a céltól eltérő módon használta volna fel a folyósított hitelt.

Reflektálva a fellebbviteli főügyészség írásbeli indítványára, a védő álláspontja szerint az elkövetéskor hatályos törvény rendelkezéseit kellett volna alkalmazni, tekintettel arra, hogy az elkövetéskor még nem volt középértékre vonatkozó szabály. Az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályos törvényt összehasonlítva, összességében kedvezőbb a vádlott számára az elkövetéskor hatályos törvény alkalmazása, még abban az esetben is, ha a feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb szabályaira figyelemmel a jelenleg hatályos törvény alapján korábban történne meg a szabadlábra helyezése.

A büntetés kiszabása vonatkozásában a súlyosító körülmények körében a védő az írásbeli indítványában ugyancsak kiegészítéseket, pontosításokat indítványozott.

A másodfokú nyilvános ülésen **vádlott** védője fenntartotta az írásbeli indítványában foglaltakat. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a rendelkezésre álló bizonyítékokból azt a következtetést vonta le, hogy a vádlott bűncselekményt követett el. Ismételten előadta, hogy a teljesítőképesség vonatkozásában adósként az 1. Kft. szerepelt a kölcsönszerződésben, amelyen túl volt egy készfizető kezes is, azonban **vádlott** semmilyen szerepet nem játszott a hitelfelvételnél. Az ingatlan értékbecslését a hitelintézet végeztette el, így álláspontja szerint nem állhat fenn az, hogy a vádlott a teljesítőképesség vonatkozásában bárkit megtévesztett volna, erre vonatkozóan bizonyítékot sem jelölt meg a bíróság. Azzal, hogy az 1. Kft. nem volt teljesítőképes, a bank tisztában volt, ugyanis minden irat rendelkezésére állt.

Az elvi építési engedéllyel kapcsolatban a vádlott védője előadta, hogy egy alkalommal a vádlott mint ügyvezető hosszabbította azt meg. S. város önkormányzata a beruházást támogatta volna. Az építési engedély vonatkozásában továbbra is azon álláspontra helyezkedett, hogy nem róható a vádlott terhére az, hogy a végleges építési engedély nem került időben beszerzésre, illetőleg kiadásra.

Kifejtette a védő, hogy a család büntette törvényi tényállásának megvalósulása szempontjából a bíróság téves következtetéseket vont le a bizonyítékokból. Elsődlegesen bizonyítottság hiányában indítványozta a vádlott felmentését, míg másodlagosan - abban az esetben, ha a bíróság úgy ítélné meg, hogy a vádlott bűnös - az enyhítő körülmények nyomatékára és a súlyosító körülmények hiányára tekintettel indítványozta a kiszabott büntetés enyhítését, és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változatlanul fenntartotta, mind a tényállás kiegészítésre, mind a büntetésre, mind az egyéb intézkedésekre, valamint a jelenleg hatályos törvény alkalmazására vonatkozóan.

A védő által felvetettekre reagálva kifejtette, hogy a vádlott bűnössége aggálytalanul megállapítható a tényállás kiegészítésével. Előadta, hogy a csalásnál nem szükséges a fondorlatos megtévesztés, ezért nem foghat helyt azon védői megállapítás, hogy a mérlegből megállapítható lett volna a cég vagyona, illetve tudhatott a bank arról, hogy saját erőből a cég nem tudta volna megfizetni a havi törlesztést. A vádlott úgy nyilatkozott, hogy a 4. Kft. lett volna partnerként bevonva a finanszírozásba. Az elvi építési engedély 2008. július 3. napjáig volt érvényes. A kölcsön nyújtására 2007-ben került sor, azonban csupán 2008 júliusa után kezdte meg a vádlott a jogerős építési engedély beszerzését. Figyelemmel az engedély beszerzésének elhúzódására, a 4. Kft. nem kívánt tovább részt venni a projektben. A főügyészség álláspontja szerint a vádlott megtévesztette a bankot a teljesítési képessége vonatkozásában.

Ezt követően a nyilvános ülésen viszontválasz hangzott el a vádlott védőjétől, aki továbbra is az elkövetéskor hatályos törvény alkalmazását indítványozta. Kifejtette, hogy a jelenleg hatályos jogszabály alkalmazása csupán a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja vonatkozásában kedvezőbb a vádlottra nézve, azonban a középértékre vonatkozó szabály miatt nem kedvezőbb.

Előadta a védő, hogy az elvi és végleges építési engedély kiadásához sok szakhatósági engedélyt kellett beszerezni, amely okot adott az engedélyezési eljárás elhúzódására. Ismételten kifejtett álláspontja szerint, ha nem tudja a bíróság kétséget kizáróan megállapítani, hogy a vádlottnak felróható okból nem sikerült az építési engedély megszerzése, akkor ezt nem lehet a vádlott terhére róni.

A másodfokú nyilvános ülésen jelenlévő vádlott a védőjéhez csatlakozott, ennek során az építési engedély megadása, valamint az ahhoz kapcsolódó eljárás

vonatkozásában fejtette ki részletesen az álláspontját. Eszerint 2007. év első negyedévében vásárolta meg az 1. Kft.-t, a hitelfelvétel a 2007. év második negyedévében történt, miután meghosszabbította az elvi építési engedélyt. Ezt követően a s.-i építési hatósággal egyeztette a projektet, amelyről jegyzőkönyvek születtek. Az engedély megadásához szükség volt 15 szakhatósági állásfoglalásra, amelyek beszerzése meg is történt. Minden szakhatóságnak 60 napja volt, hogy reagáljon a hatósági megkeresésre, és ez a határidő 30 nappal meghosszabbítható volt. A kérelem korábbi beadásának akadályát képezte, hogy a projektet országos zsűri elé kellett vinni, ahol a projekt megvalósítását támogatták. A vádlott kifejtette a másodfokú nyilvános ülésen, hogy nem lehet a terhére róni a fenti akadályokat. Komplet dokumentációval rendelkezett az 1. Kft. a 2008. évben, a hatóság mégis elutasította a végleges építési engedély kiadását.

A vádlott a nyilvános ülésen akként nyilatkozott, hogy munkanélküli, 32.000,- Ft tartásdíjat fizet havonta. Katonai főiskolát végzett, 12 évig hivatásos katona volt.

Az ítélet tábla a védelmi fellebbezéseket nem találta alaposnak.

A fellebbezésre tekintettel az ítélet tábla a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást - a Be. 348.§ (2) bekezdés szerint a felmentő rendelkezés kivételével, tekintettel arra, hogy az fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett - felülbírált a Be. 348. § (1) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást. Az ítélet tábla nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amely akadályát képezte volna az ítélet másodfokú - korlátozott terjedelmű - felülbírálatának.

A fent hivatkozott elsőfokú jogerős rendelkezésre tekintettel a másodfokú bíróság felülbírálati lehetőségei körülhatároltak voltak, így az ítélet tábla az elsőfokú ítélet második tényállási pontjában szereplő szerződésre vonatkozó tényállást, az annak alátámasztására szolgáló bizonyítékokat és azok mérlegelését vizsgálhatta felül.

Az ítélet felülbírálata során megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalás anyagává tett minden olyan bizonyítékot, amely a II. tényállási pont megalapozott megállapításához szükséges volt. A feltárt bizonyítékokat hiánytalanul értékelési körébe vonta. Foglalkozott minden olyan adattal és körülménnyel, amely az ügy helyes ténybeli és jogi megítélésében a lényegi kérdések megnyugtató tisztázásához szükségesnek mutatkozott. Felsorakoztatta és egymáshoz kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy ténylegesen mire alapozta a törvényszék a II. tényállási pontban foglaltakat. Értékelésre került a vádlott vallomása, a banki alkalmazottak vallomásai. A hitel felhasználása vonatkozásában ugyancsak széleskörű bizonyítást folytatott le az elsőfokú bíróság. Mindazon

személyek (cégek képviselői, ott dolgozók) vallomásai, akik bármilyen kapcsolatba kerültek a kérdéses ingatlan bontásával, ismertetésre került.

Megvizsgálta az elsőfokú bíróság az 1. Kft. vagyoni helyzetét a tekintetben, hogy a kölcsön felvételének időpontjában milyen vagyoni helyzetben volt a társaság. E vonatkozásban a könyvelő kihallgatásán túl beszerzésre kerültek a könyvelési iratok is. A törvényszék megvizsgálta, hogy a vádlottnak volt-e lehetősége arra, hogy mint magánszemély részt vállaljon a felvett hitel törlesztésében. Tanúkat hallgatott meg az elsőfokú bíróság arra vonatkozóan is, hogy a vádlott a személyes kölcsöneit visszafizette-e. Figyelembe vette a törvényszék a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat, amelyeket a S. Megyei Jogú Város jegyzője és a vádlott bocsátott a bíróság rendelkezésére. Ezek az elvi építési engedély kiadását, meghosszabbítását támasztják alá, illetve tartalmazzák a bontási engedélyekre vonatkozó határozatokat, illetve az új elvi építési engedély kiadására irányuló kérelmet is. Mindezen iratokat értékelte az elsőfokú bíróság.

A törvényszék meghallgatta a projektben részt venni kívánó 4. Kft. képviselőit, megvizsgálta az ezzel kapcsolatosan tett, rendelkezésre álló szándéknyilatkozatot is.

A bizonyítási eljárás részévé, a tárgyalás anyagává tette ugyancsak az elsőfokú bíróság azon gazdasági társaság képviselőjének a nyilatkozatát is, akit 2007. április 16. napján megbízott a vádlott azzal, hogy az ügyvezetése alatt álló cége (1. Kft.) vonatkozásában elkészítse az építési terveket, illetve részt vegyen az elvi építési engedély kiadására vonatkozó eljárásban is.

A vádlott terhére a fentiek szerint számba vehető bizonyítékok összességükben egy olyan zárt bizonyítékláncolatot alkottak, amelynek elemei egymásra épülésükben, egymás bizonyító erejét fokozva alkalmasak voltak a II. ítéleti tényállás megalapozására. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el vagy miért vetett el, melyek azok a bizonyítékok, amelyek a vádlotti védekezést cáfolták és melyek azok, amelyek az ítéleti tényállás megállapításait alátámasztották.

Mindezen bizonyítékokat összességében értékelve, mérlegelve az elsőfokú bíróság túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, amely azonban a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontja alkalmazásával az iratok tartalma alapján helyesbítésre és kiegészítésre szorul.

Helytálló az ügyészség azon álláspontja, miszerint a tényállás kiegészítendő a nyomozati iratok 1226-1234. oldalain elfekvő bankszámlakivonatok alapján azzal, hogy az okozott kár mértéke pontosan 100.947.500,- Ft. Kiegészíti továbbá az ítélet táblája az elsőfokú ítélet II. tényállási pontot a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján azzal, hogy a befektetők a 2007. április 24. napján kelt nyilatkozatuk szerint akkor finanszírozták volna a kérdéses projektet, ha a perbeli

ingatlan jogerős építési engedéllyel rendelkezett volna. Kiegészítendő ezen tényállás azzal is, hogy **4. tanú** vallomásai alapján megállapítható, hogy a **X. bank** végrehajtási eljárást kezdeményezett a kezes ellen is.

Helyes továbbá az ügyészség azon megállapítása, hogy az elsőfokú bíróság a történeti tényállásba foglalt olyan megállapítást az ítélet 3. oldalának 7. bekezdésében, amely a jogi indokolás részét képezi, ezért a tényállásból az érintett részt az ítélet tábla mellőzte.

A védői indítványra és a vádlotti - másodfokú nyilvános ülésen tett - nyilatkozatra figyelemmel a ítélet tábla pontosítja az elsőfokú ítélet tényállásában szereplő, a vádlott személyi körülményei vonatkozó részt azzal, hogy **vádlott** iskolai végzettsége helyesen főiskola.

Helytálló a védelemnek azon érvelése, hogy számítási hiba található a megtérült kár vonatkozásában. Az elsőfokú bíróság tényállásában megállapított 2007. szeptemberi (helyesen 2007. szeptember 10. napján kelt) és decemberi befizetések összegén túl, összesen 8.885.512,- Ft összeget fizetett vissza a **X. bank** részére a vádlott a becsatolt iratok szerint.

A fentiekén túl, az elsőfokú bíróság helytálló logikai következtetéseit osztotta az ítélet tábla, figyelemmel arra, hogy a bizonyítékok logikai hibától mentes, megszakítatlan láncolatot alkotnak. Ekörben az első fokon eljáró bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok megalapozott és okszerű mérlegelésével - a feltárt bizonyítékokat hiánytalanul értékelési körébe vonva - logikus gondolatmenet alapján állapította meg az ítéleti tényállást, amely megalapozott, hiánytalan és törvényes, nem tartalmaz téves ténybeli következtetéseket. A fentiek szerint helyesbített és kiegészített tényállás immár mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, a bizonyítási anyagnak megfelelő, ezért a másodfokú bíróság a Be. 352. § (2) bekezdése alapján határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

Az elsőfokú bíróság **vádlott** bűnösségére levont következtetése okszerű volt. A hitelfeltétel célja és rendeltetése nem a projekt finanszírozásának alátámasztása volt. Azt a szerződést kell vizsgálat tárgyává tenni, amelyet a pénzintézet és a vádlott által képviselt gazdasági társaság megkötött, amely a vád tárgya. Ezen szerződés pedig a bontási és tereprendezési munkálatokra meghatározott céllal jött létre. A szerződés megkötésének időpontjában kellett vizsgálni az elsőfokú bíróságnak, hogy megvolt-e a lehetősége a vádlottnak, hogy a szerződésben szereplő feltételeknek a későbbiekben megfeleljen. E vonatkozásban egyetértett az ítélet tábla az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy nem álltak fenn ezen fenti a feltételek, mivel 2008 januárjában

meg kellett volna kezdenie a vádlott által képviselt cégnek, az 1. Kft.-nek a tőketörlesztést, ez azonban nem történt meg a megfelelő anyagi háttér hiányában.

Sem a vádlott, sem pedig az 1. Kft. nem volt olyan helyzetben, hogy ezt a tőketörlesztést a szerződés megkötésétől, tehát a 2007 júliusi folyósítástól a törlesztés megkezdéséig rendelkezésre álló fél éves időszak alatt bármilyen módon el tudta volna kezdeni. Helyesen mutatott rá arra az elsőfokú bíróság, hogy a könyvelési adatok, illetve a rendelkezésre álló tanúk vallomásai alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy saját, önálló gazdasági tevékenységet az 1. Kft. nem végzett, vagyona csupán az az ingatlan volt, amely a későbbi projekt tárgyát képezte. Ezért helytálló az a következtetés, hogy nem volt meg az a vagyoni háttér, amiből a folyósított kölcsön visszafizetését 2008 januárjában meg lehetett volna kezdeni. Ugyanerre a következtetésre jutott a másodfokú bíróság arra vonatkozóan is, hogy nem volt reális esélye 2008 januárjában arra a vádlottnak, hogy bármilyen befektetőt bevonhasson a tervezett projektbe. Kétségtelen, hogy 2007. április 24. napján kelt a 4. Kft.-nek egy szándéknyilatkozata. Azonban a cég képviselője egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy a 350 millió Ft-ot, amellyel tulajdon részt vásárolt volna a vádlott ügyvezetése alatt álló 1. Kft.-ből, abban az esetben bocsátja a vádlott és az 1. Kft. rendelkezésére, amennyiben a kérdéses építési engedély jogerőre emelkedett és egyéb, a nyilatkozatban rögzített feltételeknek is megfelel a terhelti cég. Az elvi építési engedélynek a határideje azonban ezt követően letelt, így a finanszírozás megghiúsult.

Az ítéletábra nem értett egyet azzal a védői okfejtéssel, hogy nincs jelentősége annak, hogy mire adták ki az elvi építési engedélyt. Éppen amiatt került sor új elvi építési engedély iránti kérelem beadására a vádlott részéről, mivel nem arra az engedélyezési körre kapta meg a cég az elvi építési engedélyt, amely munkálatokat később véglegesen engedélyeztetni szerettek volna.

Azt, hogy a vádlottnak nem volt reális esélye 2008 januárjában sem a beruházásba olyan befektetői kört bevonni, akik a későbbiekben megvalósuló beruházást finanszírozták volna, alátámasztja az is, hogy habár a tervezési munkálatokra 2007 decemberében került volna sor, az iratok tartalma alapján 2008 júniusára készültek csak el a végleges tervek. Ezek alapján a vádlott 2008. július 3. napján tudta csupán benyújtani a jogerős építési engedély iránti kérelmét.

Ezekből a körülményekből helyesen következtetett arra az elsőfokú bíróság, hogy a tárgybeli szerződés, valamint a bontási és a tereprendezési szerződések megkötésének időpontjában nem volt sem az 1. Kft., sem pedig annak tevékenységért felelősséggel tartozó ügyvezető vádlott - függetlenül attól, hogy a vádlottat a hitszerződésbe nem vonták be kezesként - olyan helyzetben, hogy teljesíteni tudta volna a szerződésben foglaltakat. Ebből következően a fizetési képesség vonatkozásában valóban megtevesztette a X. bank sértettét.

Helyesen utalt továbbá az elsőfokú bíróság arra, hogy a fizetési készség tekintetében is merültek fel a vádlott vonatkozásában problémák. Ezt támasztja alá az a tény, hogy a rendelkezésre álló könyvelési anyagra, adatokra figyelemmel megállapítható volt, hogy jóval a hitelszerződés megkötését követően rendelkezett bizonyos anyagi források felett az 1. Kft, akár a teljes hitelösszeg kiegyenlítését lehetővé tevő bevételekre is szert tett 2008. I. félévében, azonban nem került sor arra, hogy a tőketartozás törlesztését a vádlott - vagy az általa képviselt cég - megkezdte volna.

Helytálló volt a törvényszék mérlegelése arra vonatkozóan, hogy nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani azt, hogy a felvett, célhoz kötött összeget a vádlott mire fordította, a felmerülő ellentétes adatok miatt utóbbira nézve nem vonható megalapozott következtetés.

Egyetértett az ítéletábra az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a kár bizonyítható módon bekövetkezett. Ezen kár azonban megtérült azáltal, hogy a bank átruházta másra a követelését.

A megalapozott tényállás alapján az első fokon eljáró bíróság helyesen vont le következtetést **vádlott** bűnösségére. Az 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit tekintve helytálló a megállapított bűncselekmény megnevezése, jogi minősítése, és az ehhez fűzött indoklás is.

A 2013. július 1. napjától hatályos 2012. évi C. törvényre (Btk.) figyelemmel a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályos törvény rendelkezéseit alkalmazza-e a vádlott terhére rótt cselekmény elbírálása során. Elsősorban azt kellett vizsgálat tárgyává tenni, hogy a bűnösség megállapításával érintett vádlotti cselekmény az elkövetéskor illetőleg az elbíráláskor hatályban lévő büntetőtörvény szerint is büntetendő cselekmény-e, és amennyiben igen, a törvényi fenyegetettségük azonos-e. Ebben a kérdéskörben az ítéletábra az ügyészség álláspontját fogadta el az alábbiak szerint.

A vádlott magatartása az elkövetéskor hatályban lévő törvény alapján is diszpozíciószerű volt, és azt az elbíráláskor hatályos büntető törvénykönyv is büntetni rendeli. Mindkét törvényben a vádlott által elkövetett cselekményre tekintettel az irányadó büntetési tétel 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés.

Helytálló a védelem azon álláspontja, hogy az elkövetés idejében még nem volt középértékűre vonatkozó szabály, azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint a középértékűnek jelen ügyben nincs relevanciája. Figyelemmel az ügyészi fellebbezés hiányában fennálló súlyosítási tilalomra, az ítéletábrának az első fokon kiszabott büntetésnél súlyosabb büntetés kiszabására nincs lehetősége.

Az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezésre tekintettel az ítéletábra megjegyzi, hogy a törvényben meghatározott büntetési tételkeret alsó határát figyelmen kívül hagyni nem lehet.

Jelen ügyben a vádlott vonatkozásában a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége kedvezőbb a jelenleg hatályos törvényi rendelkezések szerint.

Minderre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdés alapján megváltoztatta, és a vádlott terhére megállapított 1 rb. különösen nagy kárt okozó csalás büntetettét (1978. évi IV. törvény 318.§ (1) bekezdés, (6) bekezdés a) pont) a hatályos Btk. 373.§ (1) bekezdésében meghatározott és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás büntetettének jelölte meg. Rendelkezett továbbá a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról.

Az elsőfokú bíróság az enyhítő és a súlyosító körülményeket megfelelő módon mérlegelte és értékelte. Az elsőfokú bíróság a büntetési tétel alsó határa közelében szabta ki a vádlott büntetését. Az ítéletábra nem talált olyan további enyhítő körülményt, amely lehetőséget adna a büntetés jelentős enyhítésére, a kis mértékű enyhítésre pedig nincs lehetősége a másodfokú bíróságnak az egységes bírói gyakorlat értelmében. Az ítéletábra álláspontja szerint a kiszabott büntetés a generális prevenciónak is megfelelő, kellő visszatartó erőt biztosít ahhoz, hogy a vádlott újabb bűncselekményt ne kövessen el. A kiszabott szabadságvesztéshez megfelelően igazodik a közügyektől eltiltás tartama.

Egyetértett az ítéletábra az ügyészi indítvánnyal az egyéb rendelkezések vonatkozásában. Helytálló az ügyészség indítványa a bűnjelek vonatkozásában, ezért azokról az ítéletábra a rendelkező részben határozott akként, hogy a nyomozás során 186/2008. Bű. szám alatt lefoglalt és az iratok mellékletét képező **1. Kft., 2. Kft., 3. Kft.** könyvelési iratainak lefoglalását megszüntette és az **1. Kft.** vonatkozásában **1. tanúnak (...)**, a **2. Kft.** tekintetében **2. tanúnak (...)**, míg a **3. Kft.** vonatkozásában **3. tanúnak (...)** kiadni rendelte.

Figyelemmel arra, hogy a vádlott lakcíme időközben a személyi igazolványa szerint megváltozott, az új lakcímet a rendelkező részben rögzítette a másodfokú bíróság.

Egyebekben az ítéletábra az ítélet további törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a büntetés kiszabására vonatkozó törvényhely a Btk. 79-80. §-án, a szabadságvesztés-büntetés kiszabása a Btk. 37.§ (2) bekezdés a/ pontján, a mellékbüntetés alkalmazása a Btk. 61-62. §-án alapul.

Győr, 2014. szeptember 25. napján

Dr. Zólyomi Csilla sk. . Németh Balázs sk.. Csák Csilla sk.
a tanács elnöke a tanács tagja, előadó a tanács tagja

Z á r a d é k:

Ez az ítélet és ezáltal a Győri Törvényszék 2013. június 21. napján kihirdetett B.426/2010/70. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2014. szeptember 25. napján

. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: